

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobkyně **P., spol. s r. o.**, se sídlem P. 545, U. H., zast. JUDr. Radkem Adámkem, advokátem se sídlem Cihlářská 19, Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti osoby zúčastněné na řízení **ČEZ Distribuce, a. s.**, se sídlem Teplická 874/8, Děčín, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2016, č. j. KUOK 46519/2016, ve věci umístění stavby „kabelové vedení NN na ulici Dvorská ve Šternberku „Šternberk, Dvorská, JK TOOL – nové NNk“ na pozemku parc. č. 4689/10 (zastavěná plocha a nádvoří), 4693/5 (zastavěná plocha a nádvoří), 4681/1 (ostatní plocha), 4685 (ostatní plocha), 4689/3 (ostatní plocha), 4693/1 (ostatní plocha) v katastrálním území Šternberk“,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 22. 5. 2016 byla doručena soudu žaloba proti rozhodnutí, citovanému v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského

úřadu Šternberk, stavebního odboru, ze dne 15. 10. 2015, č. j. MEST 58599/2015, jímž tento správní orgán umístil stavbu specifikovanou v záhlaví.

[2] Žalobkyně **v žalobě** namítala, že jako účastník územního řízení nesouhlasila s umístěním stavby na svých pozemcích a že nebylo vydáno rozhodnutí ve vyvlastňovacím řízení. Vadu rozhodnutí spatřovala žalobkyně v nesprávné interpretaci § 86 odst. 3 stavebního zákona. Pokud žadatel (osoba zúčastněná na řízení – ČEZ Distribuce, a. s. - stavebník) nedisponoval soukromoprávním ani veřejnoprávním titulem k pozemkům, kde má být stavba realizována, pak musí vyvlastňovací řízení předcházet řízení o umístění stavby. Tento postup nebyl v dané věci dodržen. I pokud by byl správný názor žalovaného, že vyvlastňovací řízení následuje po územním řízení, mělo rozhodnutí obsahovat úplné posouzení podmínek pro možnost vyvlastnění podle zákona o vyvlastnění. Ani podmínky vydaného rozhodnutí o umístění stavby nestanovují, aby před zahájením stavebních prací stavebník dosáhl rozhodnutí ve vyvlastňovacím řízení.

[3] Zásah do vlastnických práv žalobkyně je nezákonný a neústavní. V předmětné věci stavebník nepředložil souhlas žalobkyně, ani takový souhlas netvrdil. Podle žalobkyně je podmínka existence titulu ke stavbě na cizím pozemku splněna až tehdy, kdy je vydáno rozhodnutí ve vyvlastňovacím řízení, tedy až je zřízeno věcné břemeno. Stavební úřad nemůže nahrazovat úřad vyvlastňovací a posoudit jako předběžnou otázku, zda nějakou nemovitost lze vyvlastnit, příp. za jakých podmínek, jak to vyplývá z názoru žalovaného.

[4] Žalobkyně v průběhu správního řízení namítala, že nejsou splněny podmínky vyvlastnění (§ 3 - § 5 zákona o vyvlastnění). Nemovitosti J. K. (JK TOOL), které se prostřednictvím předmětné přípojky mají do elektrické soustavy připojit, již do této soustavy připojeny jsou. Stavba kabelového vedení má vytvořit pouze alternativní (paralelní) elektrické vedení. Není tak splněna podmínka vyvlastnění podle § 3 a § 4 zákona o vyvlastnění, která navíc vyplývá z čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, tedy že vyvlastnění lze provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný pro dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem a pouze v nezbytném rozsahu.

[5] Závěr žalovaného, že územní řízení musí předcházet vyvlastňovacímu řízení, ze zákona o vyvlastnění nevyplývá. Je absurdní, aby se nejdříve plýtvala energie na územní řízení (s pořízením náročné projektové dokumentace) a poté by teprve následovalo řízení vyvlastňovací, které nemusí vést k vyvlastnění.

[6] Vydané rozhodnutí neobsahuje žádnou podmínku obstarat si soukromoprávní titul ke stavbě nebo rozhodnutí ve vyvlastňovacím řízení před zahájením stavby. Stavebník může již nyní na základě pravomocného rozhodnutí o umístění stavby zahájit stavební práce, protože v dané věci se stavební povolení nevyžaduje. Vydaným územním rozhodnutím tak došlo k nepřípustnému obejití vyvlastňovacího zákona. Tak může stavebník realizovat stavbu na cizím pozemku, což je bezprecedentní zásah do Ústavou chráněného vlastnického práva žalobce.

[7] Správní orgány se ani nezabývaly tím, zda plánované vedení nemůže být umístěno v jiné trase, ve které by méně zasáhlo do práv žalobkyně. Tuto námitku žalobkyně vznesla, ale správní orgán I. stupně se jí odmítl zabývat s tím, že stavební řízení je návrhové. To však nevylučuje, aby stavební úřad hledal smír mezi účastníky

řízení a sám iniciativně navrhoval řešení, která budou v souladu s veřejným zájmem i zájmy soukromými. V případě, kdy souhlas vlastníka má nahradit rozhodnutí ve vyvlastňovacím řízení, pak nemůže obstát argument, že územní rozhodnutí má být vydáno dříve než rozhodnutí o vyvlastnění. Takový postup by v případě neúspěšného vyvlastnění vedl k tomu, že by se muselo vést nové územní řízení o jiné podobě stavby.

[8] Žalovaný i přes citaci § 25 odst. 4 energetického zákona ignoruje pravidlo podle tohoto ustanovení, tj. nezkoumal nezbytnost a přiměřenost omezení vlastnických práv žalobkyně. Buduje se totiž druhá elektrická přípojka pro J. K. (JK TOOL), který již do distribuční soustavy připojen je, a to kapacitně dostačujícím způsobem. Žalobkyně poukázala na § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona o účelech vyvlastnění a na to, že stavba musí být vymezena ve stavebně plánovací dokumentaci a musí jít o stavbu technické infrastruktury. O tu jde, avšak není jako veřejně prospěšná vymezena v územně plánovací dokumentaci. Splněním této podmínky se správní orgány nezabývaly, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[9] **Ve vyjádření k žalobě** k námitce absence soukromoprávního a veřejnoprávního titulu k umístění stavby odkázal na § 86 odst. 3 stavebního zákona a § 25 odst. 4 energetického zákona. Podle žalovaného je možné stavbu umístit i bez souhlasu vlastníka pozemků, kde bude stavba postavena, protože jde o stavbu, pro kterou lze vyvlastnit. Územní řízení musí předcházet vyvlastnění, protože územní rozhodnutí je podkladem pro vyvlastnění. Umísťovaná stavba nevyžaduje podle § 103 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební povolení či ohlášení. Pokud by mělo vyvlastňovací řízení předcházet územnímu řízení, postrádal by § 86 odst. 3 stavebního zákona smysl, neboť vydáním pozitivního rozhodnutí o vyvlastnění by již žadatel disponoval vlastnickým nebo jiným věcným právem k pozemku či stavbě.

[10] Podle platného Územního plánu Šternberka, který nabyl účinnosti dne 5. 2. 2014, se dotčené pozemky nacházejí v ploše s funkčním využitím „VL – plocha výroby, skladování – lehký průmysl“ a současně v plochách, které jsou zařazeny v územní rezervě s označením R15 pro budoucí funkční využití „SM – plocha smíšená obytná městská“. Hlavním využitím plochy „VL“ je lehká výroba a skladování bez negativního vlivu na životní prostředí. Vymezenou územní rezervu je třeba respektovat a povolovat v ní pouze takové změny v území, které neznemožní nebo podstatně neztíží budoucí záměr. Plocha územní rezervy nemění stávající stav, ale naopak omezuje jeho změny. V plochách územních rezerv je dle územního plánu přípustné pouze jejich současné využití a údržba zeleně. Kabelové vedení NN podle napadeného rozhodnutí není v rozporu s funkčním využitím, pro které je územní rezerva vymezena. V ploše s funkčním využitím SM je mimo jiné jako přípustné využití vymezeno umístění nezbytné liniové trasy a plochy technické a dopravní infrastruktury. Záměr obsahuje umístění rozšíření stávající distribuční NN soustavy ČEZ, jde tedy o stavbu technické infrastruktury. Stavba je tedy v souladu s územním plánem.

[11] Stavba je dále v souladu s Politikou územního rozvoje ČR (vč. schválení aktualizace podle usnesení vlády ze dne 15. 4. 2015 č. 276) a v souladu se Zásadami územního rozvoje Olomouckého kraje, resp. není s nimi v rozporu. Záměr je v souladu s cíli a úkoly územního plánování vymezenými v § 18 a § 19 stavebního zákona. Záměr směřuje k účelnému využití území s cílem dosáhnout obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů. Stavba je navržena převážně v bývalém podnikovém areálu, kde se nyní nachází ve stávajících objektech více provozoven.

Navržené řešení nebude rušivým elementem v daném území, neboť se jedná o podzemní stavbu. Záměr respektuje stávající charakter území a danou urbanistickou strukturu, nenarušuje architektonické prvky v území a nezasahuje do krajinného rázu.

[12] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 10. 5. 2016.

[13] Proti rozsudku zdejšího soudu podali kasační stížnost žalovaný a osoba zúčastněná na řízení. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 3. 2017, č. j. 6 As 231/2016 – 40, napadený rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 65 A 42/2016 – 41, zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud závazal zdejší soud právním názorem, že v územním řízení stavební úřad pouze zkoumá, zda je v posuzované věci dána možnost vyvlastnění či zřízení věcného břemene, avšak konkrétní podmínky pro omezení vlastnického práva k pozemku přísluší až vyvlastňovacímu úřadu v řízení o vyvlastnění. Pro stručnost zdejší soud na plné znění odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu pouze odkazuje.

[14] Nedůvodná je žalobní námitka, že nejdříve musí být vydáno rozhodnutí ve vyvlastňovacím řízení a teprve poté má být umístěna stavba v územním řízení. Nejvyšší správní soud v bodě 19 citovaného rozsudku vysvětlil, že je tomu právě naopak. Podle § 86 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *jestliže žadatel nemá vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit*. Stavební a ostatní právní předpisy předpokládají u staveb, pro které lze vyvlastnit, že se nejdříve stavba umístí a v případě, že vlastník nedá souhlas, teprve poté proběhne vyvlastňovací řízení. To vyplývá ze znění § 86 odst. 3 stavebního zákona a § 18 odst. 3 písm. b) zákona o vyvlastnění, který předpokládá doložení územního rozhodnutí k žádosti o vyvlastnění. Správní orgán I. i II. stupně vyložily § 86 odst. 3 stavebního zákona správně a nedopustily se žádného pochybení.

[15] Neopodstatněná je námitka žalobkyně, že stavební úřad není oprávněn posuzovat předběžnou otázku, zda je v daném případě možné vyvlastnění. Takovou předběžnou otázku stavební úřad naopak je povinen si položit a zodpovědět, a to obecně v rozsahu, zda je možné u dané stavby vyvlastnění provést. Konkrétní okolnosti jednotlivého případu se však posuzují až ve vyvlastňovacím řízení (pokud nedošlo k dohodě o omezení vlastnického práva s vlastníkem pozemku).

[16] Lichá je žalobní námitka, že stavebník může zahájit stavbu po vydání rozhodnutí o umístění stavby a nemusí čekat na výsledek vyvlastňovací řízení. Podle právního názoru Nejvyššího správního soudu v citovaném rozsudku (bod 31) v případě absence soukromoprávního titulu (dohody o zřízení věcného břemene či vyvlastňovacího rozhodnutí) není oprávněn stavebník stavbu provést, jednalo by se o neoprávněnou stavbu a vlastník pozemku by mohl žádat její odstranění a případně nařízení předběžného opatření a náhradu škody.

[17] Zdejší soud se s citovanými právními názory Nejvyššího správního soudu ztotožnil. Jiné žalobní námitky proti územnímu rozhodnutí žalobkyně nevznášela, veškerá další žalobní argumentace se týkala pouze omezení vlastnického práva, tedy směřovala fakticky do vyvlastňovacího řízení, se souzenou věcí (přezkumem rozhodnutí o umístění stavby) se mýjela. Za daného stavu soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[18] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 13. 6. 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu